ועוכלא וכמה היא עוכלא אחד מחמשה ברביע [א]ובמדת הלח הוא עושה הין וחצי הין ושלישית ההין ורביעית ההין ולוג וחצי לוג ורביעית ושמינית ואחד משמונה בשמינית וזהו קורטוב ולעביד נמי קביים [ב]אתי לאיחלופי בתרקב אלמא טעו אינשי תילתא אי הכי קב נמי לא ליעביד דאתי לאיחלופי בחצי תרקב אלא קביים היינו טעמא דלא עביד דאתי לאיחלופי בחצי תרקב אלמא טעי איניש ריבעא אי הכי חצי תומן ועוכלא לא ליעביד אמר רב פפא מדות קטנות בקיאי בהו אינשי שלישית ההין רביעית ההין לא ליעביד [ג]כיון דהוו במקדש לא גזרו בהו רבנן במקדש נמי ליגזור [ד]כהנים זריזין הן: [ה]אמר שמואל [ו]אין מוסיפין על המדות יותר משתות ולא על המטבע יותר משתות [ז]והמשתכר אל ישתכר יותר משתות אין מוסיפין על המדות יותר משתות מ"ט אילימא משום אפקועי תרעא שתות נמי לא [אלא משום אונאה דלא ליהוי ביטול מקח [ח]והאמר [ט]רבא [י]כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפילו פחות מכדי אונאה חוזר אלא דלא ליהוי פסידא לתגרא פסידא הוא דלא ליהוי ליה רווחא לא בעי [כ]זבן וזבין תגרא איקרי [ל]אלא אמר רב חסדא שמואל קרא אשכח ודרש [מ]והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם

מנה

ליה כהדייהו דהיינו תומן אבל שמינית לשון נקבה היינו שמינית הלוג והיינו דקתני לקמיה גבי לוג רביעית ושמינית אבל הכא גבי קב גרס רובע ותומן והתומן חצי לוג ג' ביצים וחצי תומן ביצה ומחצה: **ועוכלא אחד מחמשה ברובע.** הקב כלומר אחד מה' בלוג היינו ביצה וחומש ביצה שהלוג ו' ביצים וכן פירש רבינו חננאל ועיקר. והשתא לא עדיף חצי תומן על עוכלא כי אם חומש שחצי תומן ביצה ומחצה שהן ז' חומשין וחצי חומש דהיינו ה' חומשין וה' חלאי חומש והעוכלא היא ביצה וחומש ביצה דהיינו ו' חומשין שהן ד' חומשין וד' חלאי חומש נמצא חצי תומן יתר על עוכלא חומש וחצי חומש ביצה ולישתכח דלא עדיף מיניה ריבעא אלא חומשא והכי פרכינן לקמן חצי תומן ועוכלא לא נעביד דכיון דטעו אינשי בריבעא כ"ש דטעו בחומשא: **הין.** י"ב לוג הוא דהיינו נמי תרקב: **חצי ההין.** היינו חצי תרקב: **שלישית ההין.** דהיינו קב. לקמיה מפרש למה התקינו: **רביעית ההין.** היינו שלשה לוגין. והא דלא עביד נמי חצי רביעית ההין דהיינו לוג ומחצה משום דאתי למיטעי בחצי קב דידהו דהיינו ב' לוגין ואמרי' לקמן דבריבעא טעו אינשי: **ולוג.** היינו נמי רובע הקב דלעיל (פט:): **וחצי לוג.** היינו תומן דידהו: **ורביעית.** היינו חצי תומן דאמרן לעיל (שם) ביצה ומחצה: **ושמינית.** היינו חצי ביצה ורביע ביצה אבל ידהו אין דרכו למדוד בכלי קטן כל כך אלא נמכר באומד או במשקל אם דבר יקר הוא: **וחצי שמינית** גרסינן בתוספתא (פ"ה ה"ד). וזהו קורטוב הנזכר בהרבה מקומו' מ' סאה חסר קורטוב שנפל לתוכו קורטוב יין בפ"ב דחולין (דף כו.) ובפ"ק דמכות (דף ג:): **וליעביד נמי קביים.** דליהוי שלישית הסאה כי היכי דתקון שלישית ההין: ומשני **אתי לאחלופי בתרקב.** דהוא שלשה קבין וגדול שליש מקביים וימדוד לו מוכר בקביים תחת תרקב: **בחצי תרקב.** דהיינו קב וחצי ואינו פחות מקביים שליש אלא רביע ואתי למיטעי: נראה בעיני דה"ג **אי הכי חצי תומן ועוכלא לא ניעביד.** שהחצי תומן אינו גדול אפי' רביע כי אם חומש כדפרישית לעיל וכ"ש דאתי למיטעי: **בקיאי בהו אינשי.** שמתוך קטנותו יודעין בהו לשער כמה מחזיק ולא אתי לרמות: **רביעית ההין.** פחותה משלישית ההין רביע ואתי למיטעי: **כיון דהוו במקדש.** כדאמרן לעיל (דף פט:) שנתות היו בהין עד כאן לפר עד כאן לאיל עד כאן לכבש דהיינו חצי ושלישית ורביעית ההין: **אין מוסיפין על המדות כו'.** אם באו אנשי העיר להוסיף על כל המדות בין גדולות בין קטנות לפי חשבון אחד מכור עד רביעית ולשבר מדות הראשונות דלא ליתי למיטעי אין מגדילין כי אם שתות יותר שמי שהחזיק ה' ביצים יחזיק עתה ו'. וטעמא מפרש לקמיה: **והמשתכר.** כגון חנוני הקונה יין ופירות מן הסיטון הרבה ביחד כדי למכור מעט מעט אל ישתכר יותר משתות [וכגון שלא הוקר השער אבל אם לקח בשעת הגורן ועכשיו הוקיר ישתכר אפילו כפליים כפי שהשער הולך. ותקנת חכמים היא זו שלא ישתכר יותר]: **משום אפקועי תרעא.** שמביאים תבואה לכאן כשיראו שהוסיפו המדות יוקירו ומשנכנס היוקר מוקירין יותר מכדי תוספת: **שתות נמי לא ליעביד.** משום האי טעמא גופיה: **אלא.** להכי אין מוסיפין יותר משתות משום דאותו מכר דהוי עכשיו אונאה אין שניהם חוזרין כשאין מוסיפין אלא שתות: **ליהוי ביטול מקח.** אם נוסיף יתר על שתות ולא נכון לעשות תקנה שיבטלו על ידה המכירות והיכי דמי כגון החמרים שמביאין תבואה לכאן רגילים ליתן ה' קבין בה' [דינר] וכשהוסיפו המדות שתות והן לא ידעו יתנו כמו כן ה' קבין בה' דינר ונמצא שנתאנה שתות דו' קבין יש בהני ה' ויחזיר לו פשוט ויהיה המכר קיים אבל אם הוסיפו על החמשה קבין קב וחצי הרי נתאנה יתר משתות ובטל המקח: **והאמר רבא כו'.** ואפילו אם יוסיפו על המדות פחות משתות ליהוי ביטול מקח: **כל דבר שבמדה.** שהוטעה במדה אפילו פחות מכדי אונאה דהיינו פחות משתות דהוי מחילה בחפץ הנמכר באומד הכא חוזר משום דטעות גמור הוא ושניהן נמי חוזרין אלא משום דפחות מכדי אונאה הוי מחילה לגמרי לא נתכוין רבא אלא לאפוקי ממחילה ומיהו מקח טעות הוי לחזור שניהן דהא לרבא לית ליה חזרה במי שנתאנה טפי מן המאנה דפסק רבא בפרק הזהב (ב"מ דף נ.) הלכתא שתות קנה ומחזיר אונאה אבל בפחות משתות הוי מחילה וביותר משתות שניהן חוזרין: **דלא ליהוי פסידא לתגרא.** שבא מעיר אחרת ואמרן דמשתכר שתות וכשלא הוסיפו כי אם שתות והוא לא ידע ומכר כמו שהיה רגיל עד עכשיו לא איבד כי אם שתות שהיה לו להרויח ולא הפסיד מקרן שלו כלום אבל אם הוסיפו יותר משתות אית ליה פסידא מקרן שלו: ומתמה גמרא **פסידא הוא דלא ליהוי ליה.** כלומר להכי חשו דלא יפסיד מקרן שלו כלום אבל לריוח שלו לא חשו חכמים אם לא ירויח: **זבן וזבין תגרא איקרי.** בתמיה. משל הוא וכי לכך קנה התבואה רחוק מכאן שיתנגה כאן באותן דמים כדי שיקרא תגר ולהרויח אינו חושש הא ודאי אין לך פסידא גדולה מזו שטורח ואוכל ואינו מרויח. והכי הוי להו למימר אין מוסיפין על המדות שתות כי אם פחות משתות כדי שירויח התגר פורתא: **קרא אשכח.** דלאמר מוסיפין שתות והלכך מותר להוסיף שתות דלא חייש קרא לתגר אלא אם יטעה בתוספת ולא ירויח ומיהו יותר משתות אין מוסיפין משום פסידא דתגרא שהרי לא התיר הכתוב [כן נראה הטעם בעיני]: **השקל.** סלע: **עשרים גרה.** מעות קטנות שיש מהן ה' בדינר: **עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל.** שלש חשבונות הללו למה ביחד המנה יהיה לכם ויש לומר דיש מקומות שהמנה חמשה עשר סלעים ויש עשרים סלעים ויש חמשה ועשרים לכך נאמר שלשת המניין הללו המנה של קודש יהיה לכם:

מנה

במקדש נמי לנזור. אע"פ שהיו צריכין למדוד שלישית ההין לאיל ורביעית לכבש יכולין היו למדוד בלוגין לחצי הין ששה לוגין לשלישית ההין ארבעה לוגין לרביעית שלשה לוגין: **והשקל** עשרים גרה. תימה והא כ"ד גרה הוי דגרה הוי מעה כתרגומו עשרים גרה עשרין מעין (שמות ל) ואמרי' (קדושין יא: יב.) דסלע ד' דינרים ושם מעה כסף דינר הוי כ"ד ואומר ר"ת דבימי חכמים הוסיפו שתות על הסלע דמעיקרא לא היה רק עשרים גרה והוסיפו עליו ד' גרה ולר"י נראה דיחזקאל הוסיף ד' גרה על הסלע ולעולם המנה של חול כ"ה סלעים ושל קודש נ' אלא שבתחלה היה השקל עשרים והוסיף עליו ד' גרה וה"ק קרא והשקל שהיה תחלה עשרים גרה ומאותם שקלים יהיה לכם המנה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל והיינו ששים שקלים בין הכל ולא איירי בשקלים שניתוספו שמאותם לא היה המנה אלא חמשים כפלים של חול (א) בשקלים שהיו קודש שהוסיף והא דנקט קרא חשבון זה ולא רצה לכלול ששים שקלים יחד אומר ר"ת לפי שהיה להן משקלות אחת שליש מנה של קודש ואחת מנה של הדיוט ואחת של רביע מנה של קודש כמו שתרגם יונתן וסלעים עשרין מעין תלתות מניא עשרים סלעים מנא דכספא כ"ה סלעים רביעית מניא ט"ו סלעין כולהו שיתין מנא רבא דקודשא יהא לכון ולפי' ר"י קשיא דאין התרגום משמע כדבריו שאם יפרש תלתות מניא דהשתא הוי עשרים סלעים שמקודש א"כ כמו כן יפרש מנא דכספא של חול של עכשיו הוי עשרים וחמש סלעים של קודש לכן וזה אינו דהוי שלשים של קודש לכן ורש"י פי' בפירוש יחזקאל דמנא דכספא כ"ה סלעים מיירי במנה של חול שהיה קודש משמע שרוצה לומר כפי' ר"י שנשתנה מנה של חול וקשיא דלמה ליה למינקט מנה של קודש כיון ששינו אותו דאם לא היו אותן שלשה משקלות באותה שעה היה לו לכלול ששים שקלים יחד והר"ר משולם אומר דנקט קרא חשבון זה כנגד ברכת כהנים יברכך יש ט"ו יאר כ' ישא כ"ה ושמא במדרש הוא כך ויש ליתן טעם שלפי שמתברכין ישראל בנתינת שקלים עשה יחזקאל חשבון זה בשקלים:

כן

עין משפט נר מצוה

קמא א ב מיי' פ"ו מהל' גניבה הל' ז סמג לאוין קנד טוש"ע ח"מ סי' רלא סעיף ד:

קמב ג מיי' שם הל' ו.

קמג ד מיי' פי"ח מהל' גניבה הל' יז סמג עשין עב טוש"ע ח"מ סי' רלא סעיף טו:

קמד ה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' א סמג לאוין קע טוש"ע שם סעיף כ:

קמה ו מיי' שם פ"ט הלכה א ג ועיין בהשגות סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רלב סעיף א:

תורה אור השלם

ו והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה עשר שקל המנה יהיה לכם: יחזקאל מה יב

רבינו גרשום

עוכלא. אנקרא וחצי וקורין אותו חצי ורדנו והיינו אחד מה' ברובע דבין שלש לפלגא לא טעו אינשי: ומקשי' וליעביד נמי קביים. אמאי עביד חצי תרקב ולא קביים: ומשני משום דלמי' אתי לאחלופי קביים בתרקב: אי הכי. דתרישי' דטעי בתלתא: קב נמי לא ליעביד דאתי לאחלופי בחצי תרקב. דשלישית גדול חצי תרקב מקב דחצי תרקב הוא קב וחצי. אלא מדה דקביים גדולה מחצי תרקב רביע הלכך אלמא טעו אינשי בריבעא: אי הכי. דטעו ברבע תומן ועוכלא לא ליעבד. דמשום דאתי לאחלופי תומן בעוכלא דתומן גדול מעוכלא רביע דתומן ב' אונקיות ועוכלא אונקא וחצי נמצא דתומן גדול מעוכלא רביע: שלישית ההין ורביעית ההין לא ליעביד. משום דאתי לאיחלופי שלישית ברביעית הואיל דברביע טעי אינש (ורביע פחות סדה): כהנים זריזין הן. ולא אתי לאיחלופי במקדש אבל בעלמא דאין זריזין לא: אילימא משום דאתי לאפקועי תרעא. דאי אתי לאוסופי על המדות יותר משתות קא מפקע לשערים לפי כי המוכר (בבי המוכר) שקנה המדה בה' פשיטות רוצה להרויח עליה השתות כדאמר לעיל המשתכר אל ישתכר יותר משתות ועכשיו אם מוסיף על המדה שמגדילין אותה יותר משתות ויראה שאין המדה מלאה מאותה מדה (א) שקנה ה' פשיטי אם ממלאה יתייקר מן אותן דמים וקאתי לאפקוע שערים ולייקר אותה מכמות שהיו רגילין לקנותה קודם לכן: אי הכי מאי חזית מיותר משתות. אפילו שתות נמי לא יוסיף דמצי למימר הכי נמי משום אפקועי תרעא: אלא משום אונאה. אין עושין יותר על שתות דאי הוה מוסיפין יותר משתות ונתן לו במדה ישנה והוא קצץ עמו מדה חדשה הוי ביטול מקח דיותר על שתות בטל מקח ויהיה יכול לחזור בו מי שנתאנה אבל שתות מוסיפין דלא ליהוי בטול מקח אלא מחזיר אונאה: והאמר רבא כל דבר וכו'. אלא מש"ה אין מוסיפין יותר על שתות: דלא ליהוי ליה פסידא לתגר. והא רווחא לא בעי למיהוה ליה בתמיה. וכי לכך הוא עשוי תגר דיקנה וימכור בלא ריוח: זבן וזבין תגר איקרי. ואין צריך ריוח אחר: אלא. ודאי בדין הוא שאין מוסיפין אפי' שתות שלם כדי שירויח בו התגר מקצת משום טרחו. והא דאמר שמואל שתות קרא אשכח ודרש דעד שתות רשות אבל מפני תקנת תגרי פרותיהן. והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל. צריך שקלים הללו ביחד הכל המצא ששים שקלים משקלם. ולכל שקל ושקל ד' דינר הרי למנה מאתן וארבעין דינר וכך היה שיעור מנה של קודש והמנה של חולין אינו אלא כ"ה סלעים שהן ק' דינר. ואיכא למישמע מהדין קרא תלת

מסורת הש"ס

א) [מנחות פז. וש"נ], ב) [מנחות פז.], ג) [מנחות פט. ב"מ מ:], ד) קדושין מב: ב"מ נו: מנחות סה. עו:, ה) [בקדושין איתא רבה], ו) [ב"מ ת: מנחות עז.], ז) [מנחות עז.] בכורות ה.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה יחזקאל וכו' כפלים של חול אלא איירי בשקלים שהיו קודש:

מוסף רש"י

[illegible]

א) נראה דצ"ל שקנה כעד כ"ה פשיטי יתייקר מן אותן דמים וכו'.